

במדינה

בשובו של הבן מחופשות בביתו היה מראהו התיצוני מוזנח ביותר. מבחינה ריגשית לא הועילו לו הביקורים בביתו ולא שינו מאומה. לפני זמןמה הופיע הבן במישרי והודיע לי באופן רציני ביותר כי הוא רוצה אמה ואבא חדשים. הוא אמר כי אמו אינה באה אדיפעם לבקרו, ואביו מרביץ לו.

"הייתי מאוד מבולבלת ונגרשת מהפניה שלו אליי. כי במשך כל שנות עבודתי הארוכות לא בא אליי ילד מעולם עם דרישה נחרצת כל כך לאבא ואמא חדשים. בגיל זה יש עדיין לילדים תיקווה גדולה וציפיות, כי למרות הכל בסופו של דבר יבואו ההורים, יקחו אותם ויטפלו בהם.

הילד לא הירפה ופנה אליי מדי יום. עתה כבר היה פונה אליי מייד כש הגעתי בבוקר לפתח המעון, ולא היה איכפת לו אם יש ילדים אחרים שומעים את דרישתו. המתנני ימים אחדים, כי חשבתי לתומי שהוא יותר ולא יחזור על בקשתו, כי מעולם לא נתקלתי בבקשה מסוג זה של ילד אחר.

דרכי אדם המדינה חטפה את בניו

אברהם בא לבקר את בנו בפנימיה. נאמר לו כי לא יוכל לראותו שלושה ימים. אחר כך נלקח לאימוץ.

כדי להוסיף נופך דרמאטי למעשה כולו, משתמש אברהם במילה "חטי" פה". אולם אין כל צורך להוסיף למי אורע דרמאטיות מאולצת. גם כך, כפי שוטו, הוא אפוף בסממנים טראגיים, משונים, המותירים בעינה את השאלה: מהי טובת הילד?

שיבעה ילדים נולדו לאברהם ול-אשתו. חצי שנה אחרי שנולדה בתם האחרונה, נטשה האם את ביתה, את בעלה וילדיה, ועברה להתגורר בעיר אחרת.

אברהם, נמוך-קומה, צנום, נותר המום ומבולבל. משכורתו מועטה. הוא עובד כאיש-אחזקה בבית-הקברות של עירו. אין ידו משגת להעסיק עוזרת ומטפלת. ובכל זאת ניסה לגדל את ילדיו בכוחות עצמו.

דירתו דלה וקטנה. הקירות קלופי צבע, שתי ספות קלופות-כר, השטיחים מהוהים, מיוזנים פרושים על הריצפה ובמירפסת זוג אופניים חדשים, נוצצים, בכור הבנים זכה בהם כפרס אחרי ששלח לבית-החרושת מסויים 20 עט"י פות של ואפלי-שוקולד מן הסוג הפשוט ביותר.

"אין זו בושה להיות דל ועני. אך ילדיי חונכו באופן שאינם פושעים ועבריינים", אומר אברהם. הוא יליד תימן, עלה לארץ בגיל 10, ושפתו מלי צית, נלכבת, שזורה בפסוקים מהתנ"ך. זמן קצר אחרי שאשתו נטשה אותו, הבין אברהם כי אינו מסוגל לשאת בנטל גדולם של הילדים. שישה ילדים פוורו בפנימיות, בכל רחבי הארץ. התינוקת נלקחה למישפחה אומנת, סמוך לבית-אביה.

דומה כי בנסיבות הקיימות הכל מתנהל כשורה. המדינה עשתה את המוטל עליה, והילדים אינם חסרים דבר, מלבד אהבת-הורים.

לפני חודשיים קרה מיקרה משונה, הקשור לבן השישי, בן 7, חניך פנימיית נעמח בהררה.

כאחד מביקוריו של האב בפנימיה, נאמר לו כי בנו חולה במחלה מידבקת, וכי הוא לא יוכל לראותו. שלושה ימים אחר-כך שב האב לפנימיה. "בנך כבר לא נמצא כאן", נאמר לו, "הוא נלקח לאימוץ".

האב נותר המום. "כיצד ייתכן כי ינתקו בן מאביו, מאחיו ומאחיותיו, פיתאום, בלי להתיעץ איתנו קודם לכן, בלי לומר דבר? והרי זהו ילד גדול, המכיר את בני-המשפחה והנה, כעת, דורשים ממנו כי ימחוק את עברו, יש" כח את בני-המשפחה ויפתח דף חדש בחייו?"

אברהם פנה לבית-המישפט המחוזי בחיפה, שביטל את בקשת משרד-העבודה והרווחה להכריז על הילד ככר-אימוץ. ועד שהתגלגל התיק משופט לשופט, עבר חודש ימים, בהם לא הורשה האב להתראות עם בנו. הבן נמ"צ אצל מישפחה מארחת, שעשויה להפוך למישפחה המאמצת, אם ימצא אותו בית-המישפט ככר-אימוץ.

הילד בן השבע דומה לאחיו. כמוהם גם הוא, רוזה וצנום, נראה צעיר מכפי גילו. עיניו כהות, גדולות, ואין בהן שימחת-ילדים. כבר המש שנים הוא רחוק מאמו, מיטלטל ממקום למקום. **עדה מנצח.** מנהלת פנימיית נעמח. בתצהיר לבית-המישפט: בעת שהותו של הבן בפנימיה ביקרו האב לעיתים רחוקות. אופי הביקורים היה דל. הם היו קצרים ביותר, לא היתה כל הפגנה של רגש הדדי, לא מצד האב ולא מצד הבן כלפיו.

* בניו יי אמוץ אסור לזהות את ההורים, על פי חוק.

אבנר

אגוד לבטוח ונפגעי רכב בע"מ

תל-אביב, שד' רוטשילד 39, ת.ד. 31848, מיקוד 61318 טלפון: 627333

חברת "אבנר" היא בבעלותן של 41 חברות הביטוח הפועלות בענף ב"טוח הרכב בישראל. "אבנר" נושאת ב-70% מהתשלומים לנפגעי תאונות דרכים ומקבלת באמצעות חברות הביטוח 70% מן הפרמיות לביטוח חובה.

★

"אבנר" מתאמת ומכוונת את מדיניות חברות הביטוח למען פיצוי מהיר לנפגעי תאונות דרכים, כולל תשלומים תכופים על חשבון הפיצויים הסופיים, תוך נאמנות לרוח החוק.

★

כל הכספים הנצברים ב"אבנר" מפרמיות ומשירות ההשקעות מיועדים לתשלום נזקים. אם יתברר שיש עודף של תקבולים על תשלומים יביא הדבר להפחתת הפרמיות בעתיד.

★

"אבנר" מברכת את הנהגים בברכת שנה טובה, שנת זהירות ובטיחות בדרכים.

תן טרמפ לחייל

עופר קמרון

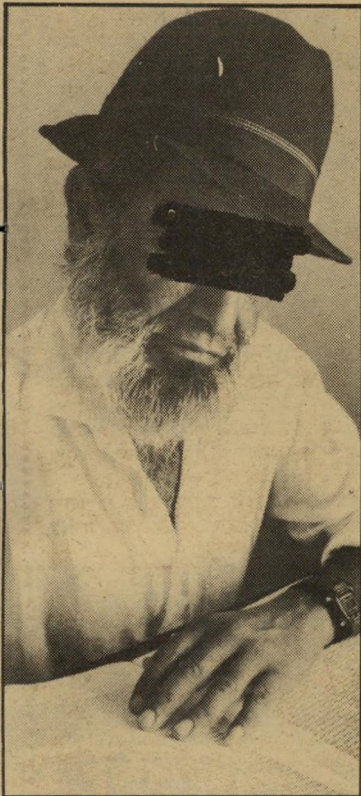
טכניקת אלכסנדר

★ טיפול בכאבי גב וצוואר

★ עקמת (סקוליוזיס)

★ גב כפוף

תל אביב, רחוב פרישמן 18 טלפון: 03_220841

צילון צמירי, העולם הזה

אב אברהם
הילד בן היל דרש

דבורה צידון, סקירת סעד לחוקי-האימוץ מהשרות למען הילד בחיפה, בתצהירה לבית-המישפט:

הילד מבטא כמיהה עזה לקשר חם וקבוע עם רמיות הורים. הוא ביטא בפניי במפורש את רצונו לחיות בחיק מישפחה חדשה שתאהב אותו.

בגלל מצבו הנפשי, אסור להעביר אותו למיטגרת ארעית כמו מוסד או מישפחה אומנת. הוא זקוק למישפחה יציבה, תומכת וקבועה. נוסף לחוסרי היציבות שיש בסידור אצל מישפחה אומנת, מתחולל בילד, כשהוא שוהה במישפחה אומנת, מאבק נפשי של נאמנות בינו לבין מישפחתו הביולוגית מצד אחד, לבין הרמיות במישפחה האומנת. והילד לא יוכל לעמוד במעמסה הנפשית הקשה הזו.

אברהם, ל.העולם הזה:

זהו בני, אינני מוכן לוותר עליו. אב טיבעי טוב יותר מכל מישפחה מאמצת. גם אותי, כשהייתי ילד, רצו למסור לאימוץ. היינו 16 אחים ואחיות, יתר מים מאב. אמי התקשתה לגדל אותנו, ובכל זאת התעקשה ולא הסכימה לוו"ת תר עליי. ואני מודה לה על כך. ופית-אום, אחרי 40 שנים, המדינה חטפה לי את בני, כמו אז, כשנטפתי 600 לילדים תימנים, וביניהם כמה מקרובי-ימישי-פחתי.